

Mahikari

Mahikari ("Det sande lys") blev stiftet i 1959 af Okada Kotama (1901-74). Efter en alvorlig sygdom og efter en økonomisk bankerot modtog Okada det år en åbenbaring fra skaberguden *Su no Kamisama*, som gjorde Okada til en central person i gudens frelsesplan for hele verden. Læren indeholder elementer fra shinto (renselse og renhed), fra buddhismen (reinkarnation) og shamanisme (lederens og de indviedes helbredende kraft).

Ved Okadas død i 1974 blev religionen opdelt i to grene. Den ene ledet af Okadas datter, Keishu, med hovedkvarter i Takayama, som ifølge religionens mytologi er det sted, hvor *Su no Kamisama* første gang åbenbarede sig, dvs. jordens centrum. Den anden gren fik Sekiguchi Sakae (1909–1994) som leder og i 1994 blev Seisho Katsutoshi Sekiguchi (1939–) den tredje "hellige mester". Grenen har hovedtempel ved Fuji-san, det store nationale ikon.

Sekiguchi Sakae var indtil stifteren Okadas død dennes næstkommanderende. Splittelsen medførte en større retssag om navn og formue. En sådan splittelse i forbindelse med den karismatiske religionsstifters død er typisk i religioner – ikke blot i Japan. Er blodet og slægtskabet det vigtigste? Eller er det lærens rette udlægning?

Winston Davis: Mahikari – magi og exorcisme

Skaberguden Su no Kamisama er ren lys og hans lys stråler fra de indviede medlemmers håndflader, så de kan udføre helbredelser. Metoden kaldes Mahikari no waza eller okiyome. Gennem denne renselse ved kraftoverføring frelses ikke blot den enkelte men hele verden gradvist. Verden er forurennet af onde ånder, som forårsager sygdom, fattigdom, ulykker og krig. Men alt kan frelses gennem okiyome, og så vil en paradisiske verden med sundhed, harmoni, velstand og fred opstå.

Winston Davis skrev bogen Dojo efter at have gennemført et feltstudie af Mahikari over et halvt år i 1976, hvorunder han var deltager-observatør og selv blev uddannet exorcist med rettigheder til at praktisere inden for religionen. Han beskriver i forordet til bogen, at han ikke brød sig om sine egne "evner", men foretrak at interviewe og

beskrive religionens tilhængere.

Mesteren (Yoshida-sensei¹) og den unge pige gjorde knæfald foran alterets skriftrulle, statuen af Daikoku² og Frelserens³ billede. Siddende overfor pigen klappede sensei tre gange i hænderne og begyndte at recitere exorcisme-bønnen (*Amatsu norigoto*). Efter han havde holdt hånden over hendes pande i nogle få minutter, begyndte pigens hænder at ryste. Og hendes hoved rystede langsomt fra side til side. Yoshida-sensei vendte sig mod mig og forklarede, at den ånd, som havde besat hende, prøvede at undgå Lyset fra hans hånd. At dømme efter hvad præsten Takagi havde fortalt mig lige før, fornemmede jeg, at et menneskes ånd var ved at komme frem. Yoshida-sensei begyndte at udspørge ånden.

Han talte blidt til ånden og spurgte: "Er du en menneskeånd?" Som i trance nikkede pigen langsomt. Ja, ånden der havde besat pigen var et tidligere menneske. "Hvor længe siden er det du døde?", fortsatte sensei. "Tyve år?" Pigen rystede på hovedet, og hendes skinnende sorte hår dækkede hendes ansigt fuldstændigt. "Nej. Tidligere". "Halvtreds år siden?" "Nej". "Hundrede år siden?" "Nej". "Tidligere? To hundrede?" "Nej". "Tre hundrede?" "Nej." "Fire hundrede?" Pigen nikkede. "Hvem var du? En samurai?" "Ja", sagde pigen på åndens vegne. "Hvorfor besatte du Kaneko? Var du forelsket i hende?" "Nej," svarede ånden. "Bærer du nag til hende?" "Ja." "Hvorfor bærer du nag til hende?" "Gjorde hun dig ondt i sit tidligere liv?" "Nej." "Hvorfor er du da vred på hende?"

Pigen begyndte at skrive noget på gulvet med fingeren. Sensei vendte sig mod mig. "Dette er automatskrift," sagde han. "Nogle gange taler ånderne gennem den persons mund, som de besætter. Andre gange svarer de ved at få personens hoved til at bevæge sig. I endnu andre tilfælde får de personen til at skrive automatskrift på gulvet. Selv børn før skolealderen, som ikke kender kinesiske skriftegn, skriver indviklede ord, når de udsættes for åndens udspørgen."

Så vendte han sig mod pigen igen og udledte af de usynlige skriftegn, hun havde

---

¹ En titel brugt om lærere, professorer, læger, religiøse eksperter og andre personer, man tillægger stor respekt.

² En af de 7 lykkeguder fra Kina.

³ Okada Kotama, Marikaris stifter, som omtales "Frelseren".

skrevet på gulvet, at hun i sit tidligere liv var gift med denne samurai. Da hun blev genfødt i denne verden førend han, var hans krigerånd blevet jaloux og han begyndte at besætte hende.

”Dette er årsagen til hendes hovedpine,” konkluderede sensei højt. Og så, med en blid stemme, som om han talte til et uartigt barn, begyndte Yoshida-sensei at bebrejde ånden.

“Ærede ånd, det du gør, er slemt. Hvis du forlader astral-verdenen for at besætte Kanako udsætter du bare den straf, som du skal udsone, førend du bliver genfødt. Gå tilbage til den anden verden og lad hende være i fred.”

Efter udspørgningen af ånden var ovre og bebrejdelserne var afleveret, løftede sensei sine hænder over pigen, som nu lå udmattet og ubevægelig på tæppet foran ham, og han udtalte nu velsignelsen: "Oshizumari⁴! Oshizumari! Oshizumari!" Den hævnerrige samurais ånd gik tilbage til astralverdenen, hvorfra den var kommet. Sensei berørte pigens knæ. “Er du OK? Er du svimmel?” Hun havde det fint. Vi takkede hende og hun skyndte sig tilbage til sine venner.

Winston Davis: *Dojo*. Stanford Univ. Press 1980: 26-29.

---

⁴ ”Vær stille!”